

DE STER VAN NEDERLAND

1 FEBRUARI 1935

No. 3

40e JAARGANG

»Blijf niet weg, omdat de Kerk niet volmaakt is. Hoe eenzaam zoudt gij u gevoelen in een volmaakte Kerk.«

DE BRON DER KRACHT VAN HET MORMONISME

door Apostel Orson F. Whitney

*G*ods waarheid — niets minder —, is deze verderfelijke en verkeerd begrepen godsdienst. Zijn kracht ligt inderdaad in het feit, dat zijn Almachtige Schepper met hem is, en zijn weg bepaalt; en met al de krachten der Almachtige als stuwkracht, zal hij zijn bestemming bereiken. Hierin ligt zijn kracht: iedere man, iedere vrouw en ieder kind, daaraan verbonden, heeft aanspraak op een persoonlijke rechtstreeksche getuigenis van Zijn goddelijkheid. Hij is gegrondvest op deze Rots — de Rots der openbaring — en de poorten der hel kunnen hem niet overweldigen. De golven van drogreden, de baren van kwezelachtigheid, de branding van vervolging slaan er alle tevergeefs tegenaan. Allen, die er tegen vechten, zijn gedoemd tot den nederlaag. Het zoogenaamde „Mormonisme” is de godsdienst van Jezus Christus, het grootste filosofisch stelsel, dat de wereld ooit gekend heeft, het schootste gedicht, dat de Goddelijke Genie ooit heeft gemaakt, de machtigste melodie, ooit door een celestiale hand aan de vibreerende harpen der eeuwigheid ontlokt. Het is het drama aller Eeuwen, door de menschen voor Goden en engelen gespeeld en het laatste bedrijf speelt thans, het laatste tafereel zal spoedig worden vertoond. Het is het Eeuwig Evangelie, de reddende, verheerlijkende kracht van God, en door middel daarvan stuwt Hij Zijn machtig en Zijn wonderlijk werk voort, en brengt de onsterfelijkheid en het eeuwig leven van den mensch tot stand.

JEZUS DE CHRISTUS

(Les voor Ouders- en Evangelieleerklas)
Voor 1e en 2e Zondag van Februari

(Vervolg)

De vereischten der wet strikt nagekomen

Het Kind was een geboren Jood; de moeder was een Jodin, en de vermeende en wettelijke vader, Joseph, was een Jood. De ware vaderschap tegenover het Kind was slechts aan weinigen bekend, wellicht te dien tijde aan niemand behalve Maria, Joseph en waarschijnlijk Elisabeth en Zacharias; toen Hij ouder werd, werd Hij door de menschen beschouwd als Joseph's zoon.¹⁾

Met betrekking tot het Kind werd met nauwgezetheid in alle opzich'en aan de vereischten der wet voldaan. Toen Hij acht dagen oud was, werd Hij besneden, zooals van ieder in Israël geboren mannelijk kind werd vereischt; ²⁾ Hij ontving toen ook als aardsche gift den naam, welke in de aankondiging was genoemd. Hij werd Jezus genoemd, hetgeen overgezet, Zaligmaker beteekent; de naam kwam Hem rechtmatig toe, want Hij kwam om de menschen van hun zonden te redden.³⁾ Een gedeelte der wet, door Mozes aan de Israëlieten in de wildernis gegeven en door de eeuwen heen van kracht gebleven, had betrekking op de handelwijze, voorgeschreven aan vrouwen na de geboorte van een kind.⁴⁾ Daarmede in overeenstemming hield Maria zich veertig dagen na de geboorte van haar Zoon afgezonderd; daarna brachten zij en haar echtgenoot den Jongen voor den Heere, zooals voor den mannelijken eerstgeborene van iedere familie was voorgeschreven. Het was klaarblijkelijk onmogelijk, dat zulk een opdracht altijd in den tempel zou hebben plaats gehad, want vele Joden woonden zeer ver van Jeruzalem; het was echter regel, dat de ouders hun kinderen, indien mogelijk, in den tempel zouden opdragen. Jezus werd, zeven of acht kilometer van Jeruzalem verwijderd, geboren; Hij werd derhalve mee naar den tempel genomen voor de verlossingsceremonie, volgens een vereischte, toe te passen op de eerstgeborenen van alle Israëlieten, behalve de Levieten. Men zal zich herinneren, dat de kinderen Israëls uit de ballingschap in Egypte verlost werden, met behulp van teekenen en wonderen. Tengevolge van Pharaos herhaalde weigeringen, om het volk te laten gaan, werden de Egyptenaren bezocht met plagen, waarvan er één over het geheele land de dood van den eerstgeborene was, uitgezonderd over het volk van Israël. Ter herdenking van deze machtsopenbaring, werd van de Israëlieten vereischt, dat zij hun eerstgeboren zoons aan den

¹⁾ Lukas 4: 22; Matth. 13: 55; Mark. 6: 3.

²⁾ Gen. 17: 12-13; Lev. 12: 3; vergelijk Joh. 7: 22.

³⁾ Luk. 2: 21; vergelijk 1: 31; Matth. 1: 21, 25

⁴⁾ Lev hoofdstuk 12.

dienst van het heiligdom zouden wijden.¹⁾ Naderhand gaf de Heere last, dat alle mannelijke personen, die tot de stam van Levi behoorden, aan dezen specialen dienst zouden worden gewijd, inplaats van de eerstgeborenen van iedere stam; niettegenstaande werd nog immer de oudste zoon in het bijzonder als des Heeren eigendom beschouwd, en moest plechtmatig worden vrijgesteld van de vroegere dienst-vereischte, door het betalen van een rantsoen.²⁾

Met betrekking tot den reinigingsdienst moest iedere moeder een eenjarig lam als brandoffer geven, en een jonge duif of tortelduif als zoenoffer; doch ingeval een vrouw niet in staat was, een lam te geven, mochten een paar duiven of tortelduiven worden geofferd. Wij leiden de eenvoudige omstandigheden van Maria en Joseph af uit het feit, dat zij de minder kostbare offers brachten, twee duiven inplaats van een vogel en een lam.

Onderde rechtvaardige en godvruchtige Israëlieten waren er enkelen, die ondanks traditie, rabbinisme en priesterlijke verdorvenheid, toch nog leefden in de rechtvaardige verwachting van geïnspireerd vertrouwen, en geduldig de troost van Israël verwachtten.³⁾ Eén er van was Simeon, die toen in Jeruzalem woonde. Door de macht van den Heiligen Geest had hij de belofte verkregen, dat hij den dood niet zou zien, alvorens hij des Heeren Christus in het vleesch zou hebben aanschouwd. Door den Geest gedreven begaf hij zich op den dag van de opdracht van Jezus naar den tempel en herkende in het Kind den beloofden Messias. Oogenblikkelijk na het besef, dat de hoop zijns levens glorieuze vervulling had gevonden, nam Simeon het Kind eerbiedig in zijn armen en, met de eenvoudige, doch onsterfelijke welsprekendheid, welke van God komt, uitte hij deze schitterende bede, waarin dankbaarheid, berusting en lof zich zoo overvloedig mengen:

„Nu laat Gij, Heere! uwen dienstknecht gaan in vrede, naar uw woord; want mijne oogen hebben uwe zaligheid gezien, die Gij bereid hebt voor het aangezicht van al de volken; een licht tot verlichting der Heidenen, en tot heerlijkheid van Uw volk Israël”.⁴⁾

Daarna vertelde Simeon, onder den geest van profetie, van de grootheid der zending van het Kind, en van de angst, die de moeder terwille van Hem zou moeten doorstaan, zelfs zoodanig, alsof er een zwaard door haar ziel zou gaan.

Des Geestes' getuige van de goddelijkheid van Jezus bepaalde zich niet alleen tot een *man*. Er was te dien tijde in den tempel een godvruchtige vrouw van hoogen ouderdom, Anna, een profetes,

¹⁾ Ex. 12:29; 13:2, 12; 22:29-30.

²⁾ Num. 8:15-18; 18:15-16.

³⁾ Luk. 2:25; zie ook vers 38; Mark 15:43; vergelijk Psalm 40:1.

⁴⁾ Luk. 2:29-32. Deze verzen zijn in de Christelijke hymnologie bekend als de *Nunc Dimittis*; de naam heeft betrekking op de eerste twee woorden van het Latijnsche vers.

die zichzelf uitsluitend wijdde aan tempeldienst; en zij herkende, geïnspireerd door God, haar Verlosser, en getuigde van Hem tot allen in haar omgeving. Beiden, Joseph en Maria, verwonderden zich over de dingen, die aangaande het Kind waren gesproken; schijnbaar waren zij nog niet in staat, de majesteit te beseffen van Hem, Die door zulk een wonderlijke bevruchting en zulk een wonderlijke geboorte tot hen was gekomen.

Wijzen zoeken den Koning

Eenigen tijd na het opdragen van Jezus in den tempel, ofschoon we niet weten hoe lang, waarschijnlijk slechts enkele dagen, wellicht weken of zelfs maanden, was Herodes, koning van Judea, evenals bijna alle menschen van Jeruzalem, ernstig ongerust, over de mededeeling dat een Kind der Profetie — één bestemd om Koning der Joden te worden — geboren was. Herodes gaf voor, een aanhanger van den godsdienst van Juda te zijn, ofschoon van geboorte en afkomst een Edomiet of één van het nageslacht van Esao, die allen door de Joden gehaat werden; en van alle Edomieten werd er niet één bitterder verafschuwd dan koning Herodes. Hij was tyrannie en genadeloos, en spaarde vijand noch vriend, die onder verdenking was, hem in zijn eerezuchtige oogmerken te dwarsboomen. Hij had zijn vrouw en verscheidenen zijner zoons, zoowel als anderen van zijn bloedverwanten, wreedaardig vermoord; en hij bracht bijna allen van den hoogen nationalen raad, het Sanhedrin, ter dood. Zijn regeering kenmerkte zich door walglijke wreedheid en onbeteugelde verdrukking. Slechts wanneer hij gevaar liep, een volksoproer te verwekken of uit vrees, zich het mishagen van zijn keizerlijken meerdere, den Romeinschen keizer, op den hals te halen, hield hij zich buiten de een of andere onderneming.¹⁾

Op de volgende wijze kwamen de geruchten van Jezus' geboorte Herodes ter oore. Er kwamen te Jeruzalem zekere mannen uit een ver land, wijzen werden ze genoemd en ze vroegen: „Waar is de geboren Koning der Joden? want wij hebben gezien Zijne ster in het Oosten, en zijn gekomen, om Hem te aanbidden.”²⁾ Herodes vergaderde al de Overpriesters en Schriftgeleerden des volks, en vroeg hen waar, volgens de profeten, de Christus zou geboren worden. Zij antwoordden hem: „Te Bethlehem, in Judea gelegen; want alzoo is geschreven door den Profeet: En gij Bethlehem, gij land Judea! zijt geenszins de minste onder de vorsten van Judea; want uit u zal de Leidsman voortkomen, die Mijn volk Israël weiden zal.”³⁾

Herodes liet heimelijk de wijzen tot zich roepen, en vroeg hun naar de herkomst van hun mededeelingen, en in het bijzonder omtrent den tijd, waarop de ster, waaraan zij zooveel beteekenis

¹⁾ Zie aantekening 3.

²⁾ Matth. 2:2; lees 1-10.

³⁾ Matth. 2:5-6; vergelijk Micha 5:2; Joh. 7:42.

hechttten, verschenen was. Toen zond hij hen naar Bethlehem, zeggende: „Reist heen, en onderzoek naarstiglijk naar dat Kindeken, en als gij Het zult gevonden hebben, boodschapt het mij, opdat ik ook kome en Dat aanbidde.” Toen de mannen vanuit Jeruzalem vertrokken voor het laatste gedeelte van hun onderzoekingstocht, verheugden zij zich buitenmate, want de nieuwe ster, die zij in het Oosten gezien hadden, was weer zichtbaar. Zij vonden het huis, waarin Maria met haar man en het Kind woonde, en toen zij het koninklijk Kind herkenden, vielen zij neder en aanbaden Het; en hunne schatten opengedaan hebbende, brachten zij Hem geschenken: goud en wierook en mirre.¹⁾ Nadat zij aldus glorieus het doeleinde van hun pelgrimstocht hadden bereikt, maakten deze ootmoedige en geleerde mannen zich gereed, om huiswaarts te keeren, en zouden te Jeruzalem hun reis onderbreken, om Herodes, zooals ze beloofd hadden, verslag uit te brengen; doch „ze werden door God in een droom gewaarschuwd, om niet naar Herodes terug te keeren, doch langs een anderen weg weder naar hun eigen land te vertrekken.”²⁾

Er is, zonder alle mogelijke waarborg voor schriftuurlijk bewijs, zeer veel geschreven over het bezoek van de wijzen, die aldus het kind Christus zochten en vonden. Feitelijk hebben we geen gegevens omtrent hun land, volk of stamverwantschap; we weten niet met hoevelen ze waren, ofschoon de niet bekrachtigde overlevering heeft uitgemaakt, dat zij „de drie wijzen” waren, en heeft zelfs hun namen genoemd; daar in de schriften, het eenig bestaande ware verslag omtrent hen, hun namen evenwel niet worden genoemd, kunnen het er dus twee of veel meer geweest zijn. Men heeft pogingen aangewend, om de plaats vast te stellen der ster, wier verschijning aan het oostersch firmanent den wijzen de verzekering gaf, dat de Koning geboren was; doch de sterrenkunde geeft geen bevredigende bevestiging. De in de geschiedenis vermelde verschijning van de ster is door beiden, vroegere en moderne uitleggers in verband gebracht met de profetie van Bileam, die, ofschoon geen Israëliet zijnde, Israël gezegend had en onder goddelijke inspiratie had voorspeld: „Er zal eene ster voortgaan uit Jakob, en er zal een scepter uit Israël opkomen.”³⁾ Bovendien was, zooals reeds aangetoond, de verschijning van een nieuwe ster een voorspeld teeken, onder het volk der westersche wereld herkend en erkend als een getuige van des Messias' geboorte.⁴⁾

Aanteekeningen

3. Herodes de Grootte. — De geschiedenis van Herodes I, ook bekend als Herodes de Grootte, moet in speciale werken worden gezocht, waarin dat onderwerp uitvoerig wordt behandeld. Enkele der voornaamste feiten zullen in onze huidige studie worden behandeld, en om den student te

¹⁾ Aanteekening 4.

²⁾ Aanteekening 5.

³⁾ Num. 24: 17.

⁴⁾ Boek v. Mormon. Helaman 14: 5; 3 Nephi 1: 21.

helpen, volgen onderstaand enkele uittreksels uit als betrouwbaar bekend staande werken.

Samenvatting uit een gedeelte van een artikel in de „Standard Bible Dictionary”, samengesteld door Jacobus, Nourse en Zenos; uitgegeven door Funk and Wagnalls Co., 1909: — Herodes I, de zoon van Antipater, kwam reeds vroeg in dienst bij zijn vader, die hem tot stadhouder over Judea maakte. Het eerste ambt, dat Herodes bekleedde, was dat van gouverneur van Galilea. Hij was toen een jonge man van ongeveer vijf en twintig jaar, energiek en athletisch. Onmiddellijk begon hij aan de uitroeiing van de rooversbenden, welke zijn district onveilig maakten, en spoedig was hij in staat, den rooverhoofdman Hezekiah ter dood te brengen en verscheidenen zijner volgelingen. Voor dit feit werd hij te Jeruzalem voor het Sanhedrin ontboden, verhoord en veroordeeld, doch oogluikend toegelaten door Hyrcanus II (den hoogepriester en stadhouder), vluchtte hij 's nachts. Hij ging naar Rome, waar hij door Antony en Octavius werd aangesteld als koning van Judea. Gedurende de volgende twee jaar was hij betrokken in de gevechten tegen de machten van Antigonos, wien hij ten laatste versloeg, en in 37 j. v. Chr. verkreeg hij het bezit over Jeruzalem. — Als koning, kwam Herodes voor ernstige moeilijkheden te staan. De Joden kwamen tegen hem op uit oorzaak van zijn geboorte en reputatie. De Asmonean-familie beschouwde hem als een overweldiger, niettegenstaande het feit, dat hij Mariamne getrouwd had.

De Farizeeën waren geschokt door zijn Hellenistische voorliefde, zoolvel als door zijn strenge regeeringsmethoden. Aan den anderen kant hielden de Romeinen hem aansprakelijk voor de orde van zijn koninkrijk en de bescherming van de oostelijke grens van de Republiek. Herodes zag deze verschillende moeilijkheden met kenmerkende energie en zells wreedheid onder de oogen, en over het algemeen met koele scherpzinnigheid. Ofschoon hij het volk zware belastingen oplegde, stelde hij hen toch in tijden van hongersnood vrij van betaling en verkocht zells zijn goud- en zilverwerk, om voedsel voor hen te kunnen koopen. Daar hij nimmer daadwerkelijk bevriend werd met de Farizeeën, maakten zij gebruik van zijn vijandige gezindheid jegens de partij der Asmoneanen, hetgeen aan het begin van zijn regeering leidde tot de ter dood bringing van een aantal der Sadduceën, dat lid was van het Sanhedrin.

Uit Smith's „Comprehensive Dictionary of the Bible”: De laatste tijd van de regeering van Herodes was ongestoord door moeilijkheden van buitenaf, doch zijn huiselijk leven werd verbitterd door een bijna onafgebroken reeks onrechten en gruwelijke wraaknemingen. De verschrikkelijke daden van bloedvergieting, welke Herodes in zijn eigen familie bedreef, gingen gepaard met andere even wreede misdrijven, waarvan een aantal zijner onderdanen het slachtoffer was. Volgens de welbekende geschiedenis, gelastte hij, dat de edellieden, die hij in zijn laatste oogenblikken bij zich had laten komen, ter dood gebracht zouden worden onmiddellijk na zijn sterven, zoodat er ten minste bij zijn dood algemeen gerouwd zou worden. Het was ten tijde van zijn doodelijke ziekte, dat hij al de kinderen te Bethlehem liet ombrengen”. (Matth. 2: 16-18).

Het sterfelijk einde van den tyran en massa-moordenaar wordt door Farrar in zijn „Life of Christ”, blz. 54-55, aldus beschreven: „Het moet, kort na het ombrengen der kinderen geweest zijn, dat Herodes stierf. Slechts vijf dagen voor zijn dood had hij een waanzinnige poging tot zelfmoord gedaan, en gelastte de terechtstelling van zijn oudsten zoon Antipater. Zijn sterfbed, dat ons nogmaals aan Hendrik VIII doet denken, ging gepaard met omstandigheden van buitengewone ellende; en er wordt ook beweerd, dat hij stierf aan een afschuwelijke ziekte, welke bijna nooit in de geschiedenis wordt genoemd, uitgezonderd ingeval van personen, die berucht zijn geworden door gruweldaden als gevolg van hun vervolgingswoede.

Op zijn bed met ondraaglijke pijn, in dat schitterende en luxueuze paleis, hetwelk hij voor zichzelf gebouwd had, onder de palmen van

Jericho, opgezwollen door zijn ziekte en verschroeid van dorst, uitwendig vol van zweren en inwendig gloeiend door een „langzaam vuur”, omringd door samenspannende zoons en plunderende slaven, een ieder verfoeiend en door allen verafschuw, verlangend naar den dood als een verlossing van zijn kwellingen en dien toch vreezend als het begin van nog grootere kwellingen, gepijnigd door wroeging, en toch nog dorstend naar moord, een verschrikking voor een ieder om hem heen, en toch door zijn eigen schuldig geweten een nog grootere verschrikking voor zichzelf, reeds ten prooi aan het ontijdig bederf van een te verwachten graf, door de wormen doorknaagd, alsof zichtbaar geslagen door den vinger van Gods wraak, na zeventig jaar van succesvolle schurkenstreken, lag de ellendige oude man, dien men de Groote had genoemd, in wilde razernij zijn laatste uur af te wachten. Daar hij wist, dat niemand een traan om hem zou laten, besloot hij, dat men er vele om zichzelf zou schreien, en hij gaf last, onder de pijnen des doods, dat vooraanstaande families van het koninkrijk en de hoofden der stammen naar Jericho moesten komen.

Zij kwamen en toen, nadat hij ze in het circus had laten opsluiten, gebod hij heimelijk zijn zuster Salome, dat zij op het oogenblik van zijn sterven allen moest laten vermoorden. En aldus, als het ware stikkend in het bloed, en in zijn waanzin nog aflachtingen beramend, ging de ziel van Herodes den nacht in.”

4. Gaven van de wijzen aan het Kind Jezus. — Het schriftuurlijk verslag omtrent het bezoek aan Jezus en Zijn moeder meldt, dat zij „nedervielen en Hem aanbaden”, en bovendien, dat „zij hunne schatten opengedaan hebben, en Hem geschenken brachten: goud en wierook en mirre. Het aanbieden van geschenken aan een meerdere, hetzij met betrekking tot maatschappelijke rang of erkende geestelijke begiftiging, was een gebruik in vroegere dagen en bestaat in vele oostersche landen nog. Het is opmerkenswaardig, dat we geen gegevens hebben omtrent deze mannen uit het oosten, die Herodes in zijn paleis hun geschenken kwamen aanbieden; zij gaven echter een gedeelte hunner schatten aan het nederig Kind, in Wien zij den Koning herkenden, dien zij kwamen zoeken.

De neiging, om geheime beteekenis toe te schrijven aan zelfs kleine in de Schriften vermelde bijzonderheden, en vooral met betrekking tot het leven van Christus, is aanleiding geweest tot vele fantastische voorstellingen omtrent het goud en wierook en mirre, bij dit voorval genoemd. Enkelen zagen daarin een half verborgen symboliek — goud, een hulde voor Zijn Koninklijken stand, wierook, een offer ter erkenning van Zijn priesterschap, en mirre voor Zijn begrafenis. Het heilig verslag steunt deze vermoedens niet. Mirre en wierook zijn geurige harssoorten, verkregen van inheemsche planten in de oostersche landen, en zij werden reeds in zeer oude tijden gebruikt als medicijn en bij het bereiden van parfums en wierookmengels. Zij behooren vermoedelijk onder de gewone voortbrengselen van de landen, vanwaar de wijzen kwamen, ofschoon ze waarschijnlijk ook daar kostbaar en waardevol waren. Deze, te zamen met goud, dat onder alle naties van veel waarde is, waren als geschenken voor een koning het meest geschikt. Elke andere geheimzinnige beteekenis, welke men aan de geschenken mocht hechten, kan worden beschouwd als te zijn eigen veronderstelling of fantasie, en niet als gebaseerd op schriftuurlijke echtheid.

5. Getuigenissen van herders en wijzen. — De volgende leerzame verhandeling over de getuigenissen omtrent des Messias' geboorte, is overgenomen uit „The Young Men's Improvement Association Manual” voor 1897-8: „Het zal zijn opgevallen, dat de getuigenissen met betrekking tot de geboorte van den Messias van twee uitersten zijn, de nederige

schaapherders in de velden van Judea, en de geleerde wijzen uit het verre oosten. We kunnen ons dit niet als gevolg van louter toeval indenken, doch wel, dat hierin zijn waar te nemen het doeleinde en de wijsheid van God. Geheel Israël zag uit naar de komst van den Messias, en in de geboorte van Jezus te Bethlehem, werd de hoop van Israël — ofschoon Israël onbekend — vervuld.

De Messias, van wien de profeet sprak, is geboren. Doch er dienen er te zijn, die van die waarheid kunnen getuigen, en daarom werd tot de herders, die 's nachts hun kudden bewaakten, een engel gezonden om te zeggen: „Vreest niet! want ziet, ik verkondig u groote blijdschap, die al den volke wezen zal; namelijk dat u heden geboren is de Zaligmaker, welke is Christus, de Heere, in de stad Davids”. En als een teeken van de waarheid dezer boodschap, zouden zij het kindeke vinden, in doeken gewonden en liggende in een kribbe in Bethlehem. En zij gingen haastig heen en vonden Maria en Joseph, en het kindje, liggende in een kribbe; en toen zij het gezien hadden, maakten zij alom bekend het woord, dat hun van dit Kindeken gezegd was. God had zelf getuigen onder het volk doen opstaan, om te getuigen, dat de Messias geboren was, dat de hoop van Israël was vervuld. Doch er waren klassen menschen onder de Joden, die deze nederige herders-getuigen niet konden bereiken, en indien ze daartoe wel in staat waren geweest, dan had men het verhaal van het bezoek des engels, en het koor engelen, dat het schitterende lied „Vrede op aarde, in de menschen een welbehagen” zong, ongetwijfeld beschouwd als een nietszeggend vertelsel van een bijgeloovig volk, misleid door hun eigen overdreven verbeeldingskracht of ijdele droomen. Daarom deed God een ander soort getuigen opstaan — „de wijzen uit het oosten” — getuigen, die het koninklijk paleis van den trotschen Herodes konden binnengaan en stoutmoedig zeggen: „Waar is de geboren Koning der Joden? Want wij hebben gezien Zijne Ster in het Oosten en zijn gekomen, om Hem te aanbidden”; een getuigenis, dat Herodes deed ontstellen en geheel Jeruzalem verontrustte. Zodoende deed God inderdaad zelf getuigen opstaan, om met alle klassen menschen en toestanden der menschen in aanraking te komen — het getuigenis van engelen voor de armen en de nederigen; het getuigenis der wijzen voor den hoogmoedigen koning en trotsche priesters van Judea. Omtrent de dingen met betrekking tot de geboorte van den Messias, alsmede omtrent de dingen van Zijn dood en Zijn opstanding uit de dooden, konden Zijn discipelen dan ook zeggen: „deze dingen zijn niet in een hoek geschied”.

(Wordt vervolgd).

AMSTERDAMSCH E CONFERENTIE

De eerste halfjaarlijksche conferentie in 1935 zal te Amsterdam worden gehouden op Zaterdag en Zondag, 9 en 10 Februari a.s. De eerste openbare vergadering zal worden gehouden Zaterdagavond om 8 uur.

Op Zondag zijn de vergaderingen vastgesteld op 10 uur v.m., 3 uur n.m. en 7 uur n.m., waarin het onderwerp van deze conferentie: „De Sleutel tot Godsdienstige Kennis”, breedvoerig zal worden besproken. Tusschen de eerste en tweede vergadering zal een korte doopdienst worden gehouden.

Niemand verzuime deze zoo belangrijke conferentie! Amsterdam verwacht die dagen zeer veel leden in hun gebouw, **Weteringschans 101**. Vergeet u ook niet, uw vrienden en bekenden van ons geestelijk feest te laten meegenieten?

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE LATERDAGSCHE HEILIGEN

Redacteur: T. EDGAR LYON - Assistente: JOHANNA A. RIET.

VAN DE REDACTIE

De Nederlandsche Zending in 1934

Een vluchtig overzicht over de thans op het Zendingskantoor samengestelde jaarrapporten brengt ons tot de volgende feiten:

Gedurende het jaar 1934 bleef het zendelingsaantal, belast met het predikingswerk in Nederland, zich in dalende lijn bewegen. Het geheele jaar was er een gemiddeld aantal van 20 zendelingen daadwerkelijk bij het zendingswerk betrokken. Kosteloos werden door hen 96.534 Evangelietractaten verspreid; eveneens werden vele honderden pamfletten en boeken verkocht, uitgeleend en aan belangstellende vrienden en onderzoekers uitgereikt.

Naast deze twintig buitenlandsche in dit land werkzame zendelingen, waren er plaatselijke broeders en zusters als zending werkzaam in de steden Almelo, Amsterdam, Haarlem, Rotterdam, Schiedam en Utrecht. Velen dezer plaatselijke zendelingen besteedden menig genotvol uur aan het prediken van het Evangelie tot hun stadgenooten en droegen er toe bij, dat enkelen hunner vrienden onze godsdienstvergaderingen bij woonden.

Het ijverig werk van gemeente-ambtenaren, zendelingen en getrouwe leden had tot gevolg, dat er in 1934 drie doopelingen meer werden gehouden dan in 1933. Dit is de eerste maal sinds 1923, dat een jaar geen daling in het aantal doopelingen aanwijst in vergelijking met het voorgaande jaar.

Over het algemeen waren de leden in 1934 getrouwer in het betalen van hun tienden dan het vorige jaar. Inderdaad werd in 1934 in verschillende gemeenten, in het bijzonder in Rotterdam en Amsterdam, ondanks de steeds toenemende werkloosheid onder de leden, meer tienden betaald dan in 1933.

De opkomst, beiden van leden en niet-leden in onze Avondmaalsvergaderingen over de geheele zending nam in 1934 steeds toe. En ook het aantal ingeschrevenen en aanwezigen in de verschillende hulporganisaties vermeerderde. Dit geldt vooral voor de Genealogische Vereniging, welke onder de bekwame leiding van Br. G. T. Riebeek op werkelijk praktische basis georganiseerd werd, en zich in doeltreffendheid en belangrijkheid meet met de andere organisaties.

Een overzicht van deze feiten dient ons aan te sporen, het jaar 1935 in te gaan met het vaste besluit, om het Evangelie in ons dagelijksch leven zoodanig in practijk te brengen, dat anderen tot

het licht der Eeuwige Waarheid getrokken zullen worden en door onze goede werken en ons voorbeeldig leven de warmte ervan zullen gevoelen. Door ijverig pogen van de zijde van zendingen, gemeente-ambtenaren en leden kan de Zending in dit land groeien en vooruitgaan en bloeien, als nimmer tevoren het geval is geweest. Mag de Kerk op *uw* ondersteuning rekenen, teneinde 1935 een nog gunstiger jaar voor de Zending te maken, dan 1934 geweest is?

GENEALOGISCHE VEREENIGING

Index Bureau

Reeds herhaaldelijk bleek, dat leden, die van elkaars genealogisch onderzoek geen gegevens hadden, werkten en kosten maakten voor éézelfde geslacht. Wanneer de Genealogische Vereeniging niet aan haar doel zal beantwoorden en een onderzoek naar de geslachten der leden op groote schaal zal ingesteld worden, zal dit dubbele werk in steeds grooter mate plaatsvinden, zoodat hier maatregelen tegen getoffen dienen te worden. Het Hoofdbestuur vraagt de medewerking van alle genealogische werkers, door aan de Vereeniging gegevens te verstrekken over reeds door hen onderzochte geslachten. Hiertoe zijn noodig strookjes papier waarop vermeld zijn: de naam van het geslacht, de plaats, waar dit geslacht geleefd heeft, het tijdvak, waarin dit geslacht in dezelfde plaats geleefd heeft (meerdere plaatsen - meerdere strookjes) en de naam of het vereenigingsnummer van den inzender. Wanneer de stamboomlijsten goed ingevuld zijn, kunnen deze strookjes zeer eenvoudig hiervan overgenomen worden. Naar deze strookjes wordt een alphabetische lijst gemaakt van de namen van alle in bewerking zijnde en bewerkte geslachten met de vereenigingsnummers der houders van het register er achter. Tevens gaat deze lijst vergezeld van een lijst met de namen en adressen van alle leden. Een nauwe samenwerking van de leden zal hierdoor bevorderd worden.

U allen veel succes toewenschend.

Het Hoofdbestuur.

ZENDINGSNIEUWS

Tot nu toe is wegens plaatsgebrek onvermeld gebleven een doopdienst, welke op Zaterdag, 15 December 1934, te Rotterdam werd gehouden in het gebouw „Excelsior”, en waarin negen zielen door de wateren des doops in de kudde van Christus werden ingelijfd. De doopelingen waren: Maria A. C. den Boer en Hendrika den Boer van Nootdorp; Pieter W. van Eck van Waddinxveen; Pieter Kuiters en Isabella van Schelt van Dordrecht; Pieter Weggeman, Wilhelmus Innocentius Denis, Cornelia van der Meide en Margrieta Romijn van Rotterdam.

VOOR JONGE OGEN
Bladen uit mijn Dagboek
door President Wilford Woodruff
 (Vervolg)

HOOFDSTUK III.

Nadat Joseph, de profeet, Zions kamp naar Missouri had geleid en wij alle moeilijkheden van die tocht hadden doorstaan, en een aantal onzer broederen hadden begraven, zoals in de geschiedenis opgetekend, riep de profeet het Kamp te zamen en organiseerde de Kerk in Zion, en gaf allen goede raad.

Hij raadde alle jonge mannen, die geen gezin hadden aan, om in Missouri te blijven en niet naar Kirtland terug te gaan. Daar ook ik geen gezin had, bleef ik bij Lyman Wight, evenals Milton Holmes en Heman Hyde. We brachten te zamen de zomer door, maaiden tarwe, groeven rotsen uit, maakten stenen of wat we maar te doen konden vinden.

In het najaar had ik het verlangen om uit te gaan en het evangelie te prediken. Ik wist, dat het evangelie dat de Here aan Joseph Smith geopenbaard had, waar was en van zulk een groote waarde, dat ik het ook wilde vertellen aan de mensen, die het nog niet gehoord hadden. Het was zo goed en eenvoudig; het scheen me toe, dat ik wel kon maken, dat de mensen het geloofde. Ik was slechts leraar en het was niet het ambt van een leraar om uit te gaan en te prediken. Ik durfde aan geen der autoriteiten van de Kerk te zeggen, dat ik wilde gaan prediken, opdat ze niet zouden denken, dat ik een ambt wilde hebben.

Ik ging naar de bossen, waar niemand me kon zien, en bad den Here, om mijn weg te openen, zodat ik zou kunnen gaan prediken. Terwijl ik bad, kwam de geest des Heren op mij en zeide me, dat mijn gebed verhoord was en dat mijn verzoek zou worden ingewilligd.

Ik voelde me zeer gelukkig, stond op en liep vanuit het bos naar de rijweg, en daar kwam ik een hogepriester tegen, die zes maanden bij mij in hetzelfde huis had gewoond.

Hij had niet met een woord over het prediken van het evangelie met me gesproken; doch nu, zodra hij me zag, zeide hij: „De Here heeft mij geopenbaard, dat het uw voorrecht is om verordineerd te worden en uit te gaan, om het evangelie te verkondigen.”

Ik zeide hem, dat ik gewillig was om te doen, wat de Here van mij verlangde. Ik vertelde hem niet, dat ik den Heer juist gevraagd had om me uit te laten gaan om te prediken.

Binnen enkele dagen werd bij Lyman Wight een raad bijeengeroepen en ik werd tot priester verordineerd en op zending gezonden naar Arkansas en Tennessee, in gezelschap van een ouderling. Deze zending werd ons door ouderling Edward Partridge gegeven, den eersten bisschop, die in de Kerk verordineerd was.

De wet van God was voor ons in die dagen om zonder buidel of male uit te gaan. Onze weg voerde door Jackson County, vanwaar de Heiligen juist verdreven waren, en het was gevaarlijk voor een „Mormoon”, wanneer men hem in dat gedeelte der staat aantrof.

Wij namen wat *Boeken van Mormon* en wat kleeding in onze reiszakken, bonden ze op ons rug en gingen te voet op weg. We kwamen met de veerboot in Jackson County aan en reisden er doorheen.

In sommige gevallen beschermde de Here ons, als het ware door een wonder, tegen het gepeupel. We durfden niet bij de woningen aan te kloppen om wat te eten te krijgen; daarom zochten we rauwe koren, aten dat en sliepen op de grond, en wendden alles aan, totdat we de staat weer uit waren.

We durfden, terwijl we in die staat waren, ook het evangelie niet te verkondigen en we verrichtten in de staat Missouri maar weinig predikingswerk. De eerste maal, dat ik trachtte te prediken was op Zondag, in een herberg, vroeg in December 1834. Het sneeuwde toen en de kamer was vol mensen. Toen ik begon te spreken, opende de herbergier de deur, en de sneeuw woei op de mensen; toen ik hem vroeg naar de reden, om in een sneeuwstorm de deur open te zetten, zeide hij me, dat hij wat licht op den spreker wilde hebben. Ik kwam te weten, dat het de gewoonte van het land was.

Hoeveel goed ik met die toespraak heb gedaan, kwam ik nooit te weten, en zal dat waarschijnlijk ook wel nooit te weten komen, totdat ik de toehoorders in de oordeelsdag ontmoet.

In het zuidelijk gedeelte van Missouri en het noorden van Arkansas waren in 1834 slechts zeer weinig inwoners.

Wij bezochten een plaats, Harmony-Zending genaamd, aan de Osagerivier, een der meest kronkelende rivieren in het westen. Deze zending werd geleid door een Presbyteriaansen predikant en zijn familie.

We kwamen daar Zondagsavonds tegen zonsondergang aan. We hadden de gehele dag gelopen zonder te eten en waren zeer hongerig en vermoeid. De predikant noch zijn vrouw wilden ons iets te eten geven, of ons die nacht daar laten blijven, omdat we „Mormonen” waren en het enige, wat er voor ons opzat was, dat we nog twaalf mijl verder de rivier langs gingen, naar een Osage — Indiaans handelsdepot, hetwelk daar werd gedreven door een Fransman, Jereu genaamd. Daar deze slechte priester, die ons geen stuk brood wilde geven, ons ook nog voorloog omtrent de weg, en ons het moeras inzond, waadden we tot 's avonds tien uur tot aan onze knieën door modder en water, teneinde te trachten, die kronkelrivier te volgen. We kwamen toen weer uit het moeras en gingen de vlakte op, om voor de nacht in het gras te gaan liggen. Toen wij uit het moeras kwamen, hoorde we een Indiaan op een blikken emmer trommelen en zingen. Het was zeer donker, doch

we liepen op het geluid af en toen we dichter bij het Indianenkamp kwamen, kwam er een flink aantal grote Indiaanse honden naar ons toe. Zij besnuffelden ons, maar blaften of beten niet.

We waren spoedig door Osage-Indianen omringd en door mijnheer Jereu en zijn vrouw, ook een Indiaansche, vriendelijk ontvangen. Zij gaven ons een uitstekend avondmaal en een goed bed, waarvoor we, na de vermoeienissen van de dag, zeer dankbaar waren.

Toen ik mijn hoofd op mijn kussen legde, moest ik God danken vanaf de bodem van mijn hart, voor de ruil van de barbaarse behandeling van een beschaafden Presbyteriaansen priester voor de menslievende, vriendelijke en milde behandeling van de wilde Osage-Indianen. Moge God hen beiden naar verdienste belonen.

(Wordt vervolgd).

O.O.V. LEUZE-WEDSTRIJD

Toen we deze wedstrijd uitschreven, deden we dat in de verwachting, dat zeer velen in deze wedstrijd zouden mededingen. Hierin zijn we evenwel teleurgesteld. Tot nog lang niet alle O.O.V.leden is het doorgedrongen, dat zij het instrument hadden kunnen zijn, om andere met hun goede plannen te bezielen; anderen ruimere gezichtspunten omtrent de uitleving van ons evangelie te geven. Zij hebben, zelfs zonder te hebben medegedaan, veel verloren en een goede gelegenheid tot ontwikkeling laten voorbijgaan.

Allen, die evenwel in dat opzicht een ander standpunt innamen, wenschen wij geluk met hun onderneming. Zij hebben getoond, het doel der leuze te begrijpen en het beste, wat zij hadden, gegeven. Niemand had hen dit kunnen verbeteren. Aangezien de aard en de regels, verbonden aan dezen wedstrijd niet zoodanig waren, dat een eerste winnaar of winnares zou zijn aan te wijzen, zullen we dat ook niet doen.

In deze „Ster” hebben we het persoonlijk plan van een der winnaars opgenomen, terwijl ook in „De Ster” van 15 Februari en 1 Maart de plannen der beide andere winnaars te vinden zijn.

De andere voor publicatie in aanmerking komende stukken zullen bij voldoende plaatsruimte, in de daaropvolgende nummers worden opgenomen.

Winnaars, van harte gelukgewenscht!

Tegen alcohol en tabak

De rijksjeugdleider der Hitlerjeugd in Duitschland heeft de volgende publicatie uitgevaardigd: „Voor de Deutsche jeugd is het gelijk vanzelf spreekt thans goede zede, den alcohol te mijden. Voorts is het in dienst uitdrukkelijk verboden te rooken of alcohol te gebruiken.”

N.C.P.

MIJN PERSOONLIJK PLAN TOT HET IN DADEN OMZETTEN VAN DE 1934-1935 LEUZE

door

Zr. J. G. Overduyn-Plomp, van de gemeente Leiden

(Een der winnaars van den O.O.V. leuze-wedstrijd)

Elken keer, dat ik de leuze 1934-1935 uitspreek, geef ik mijn belofte. Wil ik deze niet van ganscher harte vervullen, dat ik zwijge. Een belofte niet nakomen is woord breken, is uit den Booze (Matth. 5 : 37). Zal Satan zegevieren over mij? Driewerf : „Neen !” *Mijn daden zullen de tolk zijn van mijn verknochtheid aan de Kerk.*

O, ik ben mijn Hemelschen Vader zoo innig dankbaar, dat Hij Zijn dienstknecht tot mij zond met Zijn Evangelie; voor het getuigenis der waarheid, dat ik bezit. Zou ik die dankbaarheid niet daadwerkelijk toonen door mijn leven te besteden in den dienst mijns Vaders? De Kerk van Jezus Christus van de Laterdaagsche Heiligen heeft mijn liefde, mijn toewijding; zij heeft *mijzelf*. Ik wil niet alleen een *lid*, maar ook een *steunpilaar*, een *sierraad* dezer Kerk zijn, één waarop zij bouwen en vertrouwen kan.

1e. Mijn plaats in de Kerk en haar hulporganisaties zal, behoudens ziekte of zeer noodzakelijke moederplichten, steeds bezet zijn.

2e. Gehoorzaamheid en eerbied zal ik betoonen aan de Priester-schapsdragers, als zijnde Gods geautoriseerde dienstknechten.

3e. Blind wil ik zijn voor de fouten van mijn zusters en broeders en doof voor lasterpraat, (Jesaja 42 : 19) voorzeker wetende, dat foutenzoekers zullen afvallen van de Kerk. Ik *wil* standvastig blijven (Matth. 24 : 13).

4e. Mijn eigen gebreken zal ik trachten te overwinnen (Matth. 7 : 5); ik zal zorgdragen, dat mijn medemenschen zich niet aan mij zullen ergeren (Matth. 18 : 7), wetende, dat ik „mijns broeders hoeder” moet zijn. Daarom zal ik *mijn tong* bewaren, opdat ik door haar niet zondige, (Ps. 39 : 2; Jac. 3). Is mijn hart rein, mijn tong zal ook rein zijn (Matth. 15 : 18, 19 en 20).

5e. De geboden Gods zal ik zoo nauwkeurig mogelijk onderhouden, wetende te behooren tot het zout der aarde, hetwelk niet smakeloos mag worden.

6e. Door woord noch daad zal ik oorzaak zijn, dat de Kerk belasterd wordt, noch zal ik toestaan, dat anderen haar of haar autoriteiten in mijn bijzijn belasteren zullen.

7e. *Valsche schaamte* zal mij niet weerhouden het Evangelie te verkondigen, waar het kan, trotsch er op zijnde een „Mormoonsche” te wezen.

8e. Jezus Christus, mijn Heiland en Oudste Broeder, de edelste mensch ooit op aarde geweest, in Wien al mijn levensidealen verwezenlijkt zijn, zal mij tot voorbeeld strekken in nederigheid, zachtmoedigheid, reinheid en *liefde*.

9e. Een innige band des gebeds zal ik bewaren met mijn Hemelschen Vader, de voortdurende leiding des Heiligen Geestes afsmeeken, onder Wiens invloed mijn gedrag zoo moge zijn, dat zoowel mijn Hemelsch Ouderpaar als mijn aardsche voorvaderen, wier namen ik zal opsporen voor tempelwerk, mijn Heiland en ikzelf met blijdschap onze hereeniging kunnen tegemoet zien.

10e. Volgens bovenstaand systeem wil ik mijzelf en onze kinderen opvoeden, mij voortdurend afvragende :

„Een Heil'ge! Komt die naam *mij* toe,
Of is het slechts in schijn?
Verdien ik door al 'tgeen ik *doe*
Om zoo geëerd te zijn?”

Vader, help mij hiertoe! Amen.

EENHEIDSBEWEGING

Uit de persberichten van het Nederlandsch Christelijk Persbureau ontleenen wij het volgende :

„In de laatste 10 jaren, aldus schrijft de Amerikaansche theoloog Dr. Leiper, heeft de „eenheidsbeweging” in Amerika als succes te boeken, dat er 19 samensmeltingen van grootere Protestantsche kerkgroepen plaatsvonden”.

„Er zijn nieuwe onderhandelingen gaande in Schotland tusschen de drie Geref. kerkgroepen, de Free Church, de Reformed Presbyterian Church en de Original Secession Church, om tot eenheid te komen”.

* * *

Is het niet opmerkelijk, welk verschil een honderd jaar in de inzichten der menschen kan maken? Wat was het antwoord van de protestantsche predikanten op Joseph Smith's bewering, dat de verschillende kerken een gruwel waren in Gods oogen? Toch streven er heden bijna alle kerken op aarde naar, zich te vereenigen, bewerende, dat God geen behagen kan hebben in hun gebrek aan eenheid.

Nu beginnen we wat duidelijker te zien, dat de *Tijd* de rechtvaardiger is van den profeet Joseph Smith, zooals hij dit immer voor alle profeten van ouds geweest is.

DE DANKBARE VROUW

Eens op een dag toen de zon fel brandde, klopten twee vrouwen bij een kleine woning aan. Een van de vrouwen was oud en de andere was jong.

Zij waren gaan loopen van de stad naar een andere plaats. Per spoor waren zij eerst naar de stad gekomen uit een ander

land en zij hadden de taal nog niet geleerd, zoodat ze nog niet met de menschen konden spreken. Maar zij beduidden met haar handen, dat zij graag wat te eten wilden hebben. De vrouw die in het huisje woonde begreep haar en beduidde haar te gaan zitten en wat uit te rusten.

Toen zette zij brood en boter en kaas op tafel, en een paar glazen melk, zoodat de wandelaarsters konden eten en drinken.

En toen zij verzadigd waren, stonden zij op om te vertrekken. Maar zij wilden de goede gastvrouw danken voor haar vriendelijkheid, en zij konden geen woord spreken dat die gastvrouw kon verstaan.

Wat konden zij doen? Zij drukten haar hartelijk de hand, en een van de vrouwen kuste de hand van de gastvrouw.

Toen zij vertrokken waren, wilden de kinderen weten waarom de oude vrouw hun moeders hand had gekust. En moeder vertelde dat die oude vrouw dat deed om haar dankbaarheid te toonen.

Somtijds behoeven wij niet veel te spreken om dankje te zeggen voor vriendelijke daden.

Heb je nooit gezien hoe honden en katten probeeren te zeggen dat zij van menschen houden, die hen vriendelijk behandelen? Als je een hond gevoerd hebt, zet hij zijn poot op je knie en probeert je hand of je gelaat aan te raken met zijn snuit of zijn tong. Daarmee bedoelt hij: „dank je.”

En wanneer een kat een heerlijk schoteltje melk gehad heeft, wrijft zij vaak met haar rug of zijde langs de kleeren of schoenen van hem of haar die haar de melk gegeven heeft. Dit doet zij om haar dankbaarheid te betoonen.

Onze Vader in den hemel geeft ons het leven en alles wat wij in Zijn lieflijke zonneshijn genieten kunnen. Wij dienen Hem heel dankbaar te zijn en nooit te vergeten onze dankbaarheid te betoonen voor Zijn goedheid.

K.

INHOUD

De Bron der kracht van het Mormonisme	33	Voor jonge ogen	43
Jezus de Christus	34	O.O.V. leuze-wedstrijd	45
Amsterdamsche Conferentie	40	Tegen alcohol en tabak	45
Van de Redactie:		Mijn persoonlijk plan tot het in daden omzetten van de 1934—1935 leuze	46
De Nederlandsche Zending in 1934	41	Eenheidsbeweging	47
Genealogische Vereeniging	42	De dankbare vrouw	47
Zendingsnieuws	42		

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam (N.)—Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar bij vooruitbetaling: Nederland f3.—, Buitenland f4.—. Afzonderlijke nummers 15 cent. — Gironummer 240615.